

Modlit se a společně sloužit – II. část

Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech.

Že si dnes již většina z nás - křesťanů neplete slova „ekonomický“ a „ekumenický“, je jistě velkým pokrokem.

Ne však v pohledu více jak stoleté novodobé historie „ekumenického hnutí“. Zčátek minulého století dal mocné podněty následujícím generacím v touze nalézt jednotu mezi křesťany. Vykonal se mnoho a křesťané za sto let urazili k jednotě velký kus cesty. Dnes se však zdá, že snaha po jednotě křesťanů ztratila svoji dynamiku. Koná se stále mnoho konferencí, vydávají se četné dokumenty a prohlášení představitelů církví, ale tam dolů, do konkrétních farností, sborů a společenství, tam, kde se žije každodennost běžných starostí a radostí, až

tak příliš z toho už neprosákně. Znovu a znovu se opakují stará klíše o evangelicích a katolicích, protestanté se sami nevyznají v záplavě církví a církvíček, které se objevují v jejich zorném poli, pravoslavní jsou stále v našich krajích považováni za jakousi exotickou církev. Někdo může říci, že je dobře, když už po sobě nestřílíme a navzájem se neupalujeme, že je dobře, když v nejhorším případě kolem sebe chodíme lhostejně, či si jen občas do sebe navzájem rýpneme. Menší potíže nastává ve chvíli, kdy je třeba projevit ekumenismus při křtu dětí, svatbě či pohřbu. Ale i to se dá dnes již překonat trochou dobré vůle a tolerancí. Vážným problémem však zůstává společné slavení svatě večere Páně mezi římskými katolíky a protestanty. Zde stále přetrvává asi nejviditelněji osten vzájemného rozdělení.

pokračování ze strany 1

Christos anesti...

bezbranné a potřebné zvláště zasazovat. Milost, jež nám byla dána ve křtu, není naším privátním vlastnictvím. Je ve skutečnosti hlubokým a celoživotním závazkem, závazkem, který není snadné nést. Je mnoho prostředků, kterými můžeme naši lásku k bližním vyjadřovat, nejde jen o materiální podporu, která je ovšem také nezbytná, často ještě více pomůže podpora duchovní, zejména tam, kde panuje dnes tolik obvyklá duchovní vyprahlost. A právě doba velikonoční se svou radostnou atmosférou je nejlepším časem, abychom své bližní potěšili, sdíleli s nimi tuto radost a tím i radost evangelia, dobré zprávy o Ježíši Kristu, našem Pánu a Spasiteli.

To je ta radost, v níž se můžeme jedním hlasem připojit ke slavným slovům sv. Jana Zlatouštího:

Ó smrti, kde je tvůj osten,
ó podsvětí, kde je tvé vítězství?
Kristus vstal z mrtvých a ty jsi svržena.
Kristus vstal z mrtvých a démoni padli.
Kristus vstal z mrtvých a andělé se radují.
Kristus vstal z mrtvých a život je osvobozen.
Kristus vstal z mrtvých a mrtví již nezustávají v hrobech,
neboť Kristus vstal z mrtvých jako prvotina všech zesnulých.
Jemu buď sláva a moc na věky. Amen.

— diákon mgr. Petr Jan Vinš

A opravdu do tuhého jde při misi: „K nám, do našeho ovčince je třeba vejít“. Tady se většinou láme a obnažuje, jak to s ekumenou doopravdy myslíme.

Náš rytířský řád je řádem ekumenickým a jedním z jeho posláních je usilovat o jednotu křesťanů.

Budeme-li se však ptát po definici naší ekumenicity, odpověď asi nebude snadná a jednoznačná.

Určitě to neznamená, že na společných bohoslužbách, kterým předsedá římskokatolický kněz mohou při slavení eucharistie přijímat i ne-římská katolíci a naopak.

Je však dostatečnou známkou ekumeničnosti našeho rytířského řádu a naší snahy po jednotě křesťanů, že samozřejmě bereme ohled na přítomnost těch „druhých“ a při řádové společné bohoslužbě nenutíme protestanty do chápavé účasti na latinské předkondicní mši i s litaniemi ke svatým a naopak při kázání protestantského kazatele o spravedlivém boji proti odpustkům se tváříme, že nevidíme zachmuřené obličejy našich římskokatolických spolubratří a spolusester? Nebo je snad projevem naší ekumeničnosti povrchní tzv. ekumenická bohoslužba bez chuti a vůně? Nebo je to vlastně většinou členů řádu jedno? S ekumenou není problém: důležitá je naše služba na poli diakonie – charity – pomoci potřebným.

Ale před rozdělením nás - křesťanů neutěčeme. A máme-li v poslání našeho řádu, být řádem ekumenickým, aktivně usilujícím o jednotu křesťanů, je potřeba na toto téma přinejmenším naši stále a upřímně sebereflexe a otevřeného rozhovoru.

Když lidi soudíte, nemáte čas je milovat.
matka Tereza

— Rev. Luděk Korpa, SChLJ

Vstal z mrtvých!

rovo). Vraně křesťanském umění bylo zmrtvýchvstání zobrazováno symbolicky. Postavu Krista nahrazovalo labarum (znamení ve tvaru kříže s látkou spadající z příčného břevna). Labarum bylo vojenským odznakem vítězných římských legií, který byl od dob císaře Konstantína opatřen chrismonem (řecká písmena *chí* a *rhó* - počáteční písmena Ježíšova mesiášského titulu Christos), umístěným ve vavřínovém věnci (zde nahradil Jupiterova orla). Na konci 14. Století se na našem území objevuje motiv Krista vystupujícího ze zapečetěné tumbly (viz Mistr Třeboňského oltáře, Zmrtvýchvstání Krista, kolem roku 1380, Národní galerie v Praze).

— Jan Royt